

Dr. Király Pálra emlékezem...

A gyászoló család és az Országos Erdészeti Egyesület mély fájdalommal és megrendüléssel adta hírül június 5-én, hogy dr. Király Pál Bedó-díjas, okleveles erdőmérnök, az Országos Erdészeti Egyesület tiszteletbeli tagja, egykori főttkára, korábbi alelnöke, az Erdészettörténelmi Szakosztály alapító tagja, majd elnöke, szakújságíró, lapszerkesztő, a magyar erdészeti szak-sajtó történetében a legtöbbet publikáló szakíró életének 87. életévében elhunyt.

Végső búcsúztatására június 13-án, éppen az Erdészeti Lapok júniusi lapszámának mindig feladatokkal, határidőkkel és előre nem látható problémákkal terhes nyomdába adás napján került sor. S mivel kényszerűen nem lehettem ott a temetésen, úgy éreztem a magam módján, a főszerkesztő személyes gondolataival kell búcsúznom Egyesületünk egyik emblemikus alakjától, hiszen a szakmai pályafutását és a kimagasló egyesületi tevékenységét méltató hivatalos nekrológ, majd megjelenik a maga illő helyén és módján.

Pali bátyámmal, így írta alá mindig a nekem címzett és a Szerkesztőségben nagy becsben őrzött írógéppel írott leveleit, jó tizenegy évvel ezelőtt találkoztam először Szobon, egy szakmai konferencián, ahol az akkor éppen tíz éves Duna-Ipoly Nemzeti Park ünnepsége keretében a borsosnyói erdők múltja volt a fókuszban, meghívott erdész előadókkal.

Akkor már két éve kutattam a hegység erdőkezelésének évszázados előzményeit, s tulajdonképpen azt is neki köszönhettem, hiszen a borsosnyói erdőket kezelő állami erdőgazdaság megbízásából éppen az ő kezéből vettem át a kutatás stafétáját.

A maig eltelt 11 év alatt összekötött minket a közös borsosnyói múlt, a hegység szeretete, ami persze az ő esetében sok-sok évtizeddel nyúlt messzebb, de mindig közös témánk volt találkozásainkkor. Akkor is, amikor 2014-ben nagy örömmel vette kézbe az Ipoly Erdő Zrt. gondozásában megjelent első borsosnyói tájmonográfiát, annak egyesületi könyvbemutatóját.

Egyesületi rendezvényeken utána is sokszor találkoztunk, legtöbbször Ő mint szakavatott előadó, én mint érdeklődő hallgatóság. Csodáltam a felkészültségét, a biztos és elmélyült aprólékos tudását, a szuggesztív előadói képességét, amivel mindig lekötötte a résztvevők figyelmét és az őszinteségét, amit mindig képes volt diplomatikus keretek között tartani a mondandó magjának elvesztése nélkül.

Amikor főszerkesztő lettem, új és új cikk ötletekkel keresett meg, megtiszteltetésnek tartom, hogy a Lapokban sajtó alá rendezhettem a kéziratait. Ma, az elektronikus újságírás korában is írógépen írt kéziratokat küldött, részletes széljegyzetekkel, szerkesztőnek zánt szerzői instrukciókkal ellát-

va, amelyeknek nem volt mindig könnyű megfelelni.

Írásait a nyelvi korrektornak alig-alig kellett javítani. A főszerkesztőnek írt kísérő levelek hangvétele pedig önmagában egy stílus tanulmány, egy olyan világban, ahol köszönés nélkül, egy „Mondjad!” felkiáltással veszik fel egyes embertársaink a mobiltelefont, vagy megszólítás, köszönés nélküli e-mailek cikáznak az éterben és ezt korszerűnek és természetesen vesszük.

Az elmúlt időszakban együtt ülhettünk a minisztérium helyettes államtitkársága által összehívott, előremutató törekvést tükröző erdészeti szak-sajtó értekezleteken, amelyekről egy alkalommal sem hiányzott és kérdéseivel, megjegyzéseivel aktívan vett részt a hasznos eszmecserében.

Legutóbb a FEHOVA expón találkoztunk, 87. életévében járva még mindig

Dr. Király Pál a 85. születésnapját köszöntő családi és egyesületi ünnepségen.

minden számára fontos szakmai rendezvényen ott volt. Irigylendő elhivatottság és energikusság jellemezte ebben is.

Valahol itt fogná le a kezem írás közben, hogy ennyi elég is róla. Valójában egy emlék lapszámot meg lehetne tölteni a róla szóló visszaemlékezésekkel, ez az egy folyóirat oldal csak csepp a tengerben.

Egy feladatot hagyott még nekem. Utolsó írása itt lapul a fiókomban, amely miről is szólhatna másról, mint Egyesületünk székházáról. A mellé csatolt utolsó levele így zárul: „Mindent előre köszönök. Kívánok további sikeres lapszerkesztést és jó szerencsét!”

Pali bátyám, igyekszem ennek legjobb tudásom szerint és a Te példádát szem előtt tartva megfelelni.

Szöveg és kép: **Nagy László**
főszerkesztő